

זוהר הקדוש עם פירושו מתוק מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק לפרשת מטו"מ

חלק ד - פרשת מקץ

מטוק מדבש	וילגא	יום
קצה	קצז ע"א	ראשון
רא	קצז ע"ב	שני
רז	קצח ע"א	שלישי
ריג	קצח ע"ב	רביעי
ריח	קצט ע"א	חמישי
רכד	קצט ע"ב	שישי
רל	ר ע"א	שבת

פרשת פנחס תשפ"א

עלון מס' 139

יו"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

אין שמחה לפני הקב"ה אלא במי שעוסק בתורה

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר וְגוֹמֵר, רַבֵּי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר (משלי א ח) שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ וְאֵל תַּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ, דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֵל תַּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, דָּא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, מְאִי מוֹסֵר אֲבִיךָ, מוֹסֵר דָּא אֹרְיִיתָא, דְּאִית בָּהּ פְּמָה תּוֹכְחִין, פְּמָה עוֹנְשִׁין, פְּמָה דָּאֵת אָמַר (שם ג יא) מוֹסֵר יְהוָה בְּנֵי אֵל תַּמָּאס וְאֵל תְּקוּץ בְּתוֹכְחָתוֹ. וּבְגִין דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא בְּהַאי עֲלָמָא, זְכִי דִיפְתַחֲוֹן לִיה פְּמָה תְּרַעֲוִין לְהַהוּא עֲלָמָא, פְּמָה נְהוּרִין, בְּשַׁעְתָּא דִּינְפּוֹק מְהַאי עֲלָמָא, הִיא אֶקְדִּימַת קַמִּיה, וְאֶזְלָא לְכָל נְטוּרֵי תְּרַעֲוִין, מְכַרְזַת וְאוֹמְרַת (ישעיה כו ב) פְּתַחוּ שַׁעְרֵיכֶם וַיָּבֵא גוֹי צַדִּיק, אֶתְקִינּוּ פְּרַסְיִין לְפַלְגֵינָא עֲבָדָא דְּמִלְפָּא, דְּלִית חֲדוּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלָּא מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא.

מתוק מדבש

אין שמחה לפני הקב"ה אלא במי שעוסק בתורה

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר, פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל, כדי לפרש פסוק זה, רַבֵּי אֶלְעָזָר פָּתַח וְאָמַר הַקְדִּים לַפֶּרֶשׁ מִשׁ"כ שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ וְאֵל תַּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, מִשׁ"כ שְׁמַע בְּנֵי מוֹסֵר אֲבִיךָ, דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲבִיךָ הוּא הַקְב"ה דְּהֵינּוּ ז"א [בחינת התפארת], וְאֵל תַּטּוֹשׁ תּוֹרַת אִמְךָ, דָּא פְּנִסַת יִשְׂרָאֵל זוּ הִיא כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה, שְׁהִם נִקְרְאִים אֲבִיהֶם וְאִמָּם שֶׁל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כִּי כָל הַנִּשְׁמוֹת יוֹצְאוֹת מִיְחוד קב"ה וּשְׁכִינְתִּיה, וְשׁוֹאֵל מְאִי מוֹסֵר אֲבִיךָ לְמָה לֹא כָתוּב תּוֹרַת אֲבִיךָ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב תּוֹרַת אִמְךָ, (כי שְׁמֵי תוֹרוֹת הַס, תוֹרָה שְׁנַכְתַּנּוּ מוֹז"ל [מנמינת הַמַּפְלָרַת], וְתוֹרָה שְׁנַעַל פֶּה מִמְלֻכּוֹת), וּמִשִּׁיב מוֹסֵר, דָּא אֹרְיִיתָא זוּ הַתּוֹרָה שְׁנִקְרְאָת "מוֹסֵר", דְּאִית בָּהּ פְּמָה תּוֹכְחִין לְפִי שִׁישׁ בְּהַאי כְּמָה תּוֹכְחוֹת, הַמֵּיִסְרוֹת אֶת הָאָדָם שֶׁלֹּא יִחְטֵא לְפָנֵי בּוֹרְאוֹ, וְשִׁישְׁמוֹר מִצּוֹתָיו, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְמַעֲלוֹת רְבוֹת שְׁזוֹכִים עַל יְדֵי קִיּוּם הַתּוֹרָה, פְּמָה עוֹנְשִׁין וְיֵשׁ בְּתוֹרָה כְּמָה עוֹנְשִׁין, פְּמָה דָּאֵת אָמַר כְּמוֹ שְׁנִאֵמַר מוֹסֵר

יהו"ה בְּנֵי אֵל תַּמָּאס וְאֵל תְּקוּץ בְּתוֹכְחָתוֹ פִּי אִם בָּאוּ לָךְ מֵה' מוֹסֵר יִסּוּרִים, אֵל תַּמָּאס בְּהֶם אֵלָּא קְבָלֶם מֵאֲהָבָה, כִּי כָל זֶה הוּא מֵאֲהָבַת ה' אֶת עַמּוֹ, כְּמ"ש אַחַר כֵּן "כִּי אֵת אֲשֶׁר יֵאָהֵב ה' יוֹכִיחַ", כְּדֵי לְגַלוֹת אֲזוּנו לַיִּישֵׁר דְּרַכּוֹ, "וְכֹאֵב אֵת בֶּן יִרְצֶה", וְכִמּוֹ הָאֵב אֲשֶׁר יִכּוּיִן בְּהַכָּאָה לְהַטִּיב דְּרַכּוֹ שֶׁל בֶּן, וְלֹא לְנַקּוּם נַקֵּם, וַיִּפְיִסְהוּ לְאַחַר שֶׁהַכּוֹה בִּשְׁבֹט, כֵּן יַעֲרֹב לָךְ הַטְּבָה אַחַר הַמַּכָּה.

(ה"ג הרמ"ק) בְּגִין דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא בְּהַאי עֲלָמָא לְפִי שְׁכָל מִי שְׁעוֹסֵק בְּתוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, זְכִי דִיפְתַחֲוֹן לִיה פְּמָה תְּרַעֲוִין לְהַהוּא עֲלָמָא, פְּמָה נְהוּרִין הוּא יִזְכֶּה שִׁיפְתַּחוּ לוֹ כְּמָה שְׁעָרִים בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן בְּגִין עֲדָן, וְכִמּוֹ אֹרוֹת יֵאִירוּ לוֹ שֶׁם, וְעוֹד בְּשַׁעְתָּא דִּינְפּוֹק מְהַאי עֲלָמָא בְּשַׁעַת שִׁיעָא מְזַה הָעוֹלָם, הִיא אֶקְדִּימַת קַמִּיה הַתּוֹרָה הִיא מְקַדְמַת לְפָנָיו, וְאֶזְלָא לְכָל נְטוּרֵי תְּרַעֲוִין וְהוֹלְכַת לְכָל שׁוֹמְרֵי הַשְׁעָרִים, מְכַרְזַת וְאוֹמְרַת לְהַשׁוֹמְרִים, פְּתַחוּ שַׁעְרֵיכֶם שֶׁל הַגֶּן עֲדָן, וַיָּבֵא גוֹי צַדִּיק לְתוֹכּוֹ, וְשֶׁם אֶתְקִינּוּ פְּרַסְיִין לְפַלְגֵינָא עֲבָדָא דְּמִלְפָּא הַתְּקִינּוּ וְהַכִּינוּ כְּסֻאוֹת לְפָלוּגֵי עֲבָד הַמֶּלֶךְ ב"ה, דְּלִית חֲדוּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלָּא מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא כִּי אִין שְׁמַחַה לְפָנֵי

צדיק המקדש שם שמים ברבים נחשב לאיש קדוש בין העליונים

(ואי לאו בגין אות יו"ד דשד"י דקני עליה פנחס, דאגין ליה משבטא דשמעון, הו"ו קטלין ליה ואובדין ליה מעלמא, ובגין דא (איוב ד ו) זכר נא מי הוא נקי אבד, דא פנחס, ואיפה ישרים נכחדו).

אלין דמכשרין עובדיהון קמי מלפא, ומקנין על שמייה, ומקדישין ליה ברבים, הכי מקדישין ליה לעילא, בין ממנן דשאר עמין, ואשתמודעין ליה כל ממנא בכנוייה.

אבל ישראל אשתמודעין לעילא כלא בשם יהו"ה, דאיהו חיי כל פנויין.

וכל שם וכנוי סהיד עליה, א"ל סהיד עליה דאית ליה יכולת על כל אל, הדא הוא דכתיב (שם ה ח) אני אדרוש אל אל, א"ל מארי דאל.

אלהי"ם סהיד עליה דאיהו אלה"י האלהים.

מתוק מדבש

האצילות בשם הוי"ה, שהוא עיקר שמו של הקב"ה, דאיהו חיי כל פנויין שהוא החיים של כל הכנויים, שכולם מקבלים חיים ושפע ממנו.

והענין הוא כי עיקר שמו יתברך הוא השם הוי"ה, וכל שאר השמות כגון א"ל אלהי"ם אדני"י, הם ענפים המתגלים בספירות לפי הפעולה שהם עושים, כי כל הפעולות בספירות, והם לבושים וכנויים לשם הוי"ה, וישראל נקראים בנים מתוכיות הספירות, ולזה הם יכולים להשיג שם הוי"ה, אבל שרי האומות אינם יכולים להשיג אלא כפי הענף המתגלה בהם. (רמ"ק)

וממשיך ואומר וכל שם וכנוי סהיד עליה וכל שם וכנוי מעיד על הקב"ה, א"ל סהיד עליה דאית ליה יכולת על כל אל שם א"ל מעיד עליו שיש לו יכולת על כל בעלי יכולת הנקראים אל, כי אל הוא לשון יכולת וחזק, כמו (יחזקאל יג) ואת אילי הארץ לקח, ובשם זה פועל בעליונים ובתחתונים, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב אני אדרוש אל אל ולא כתוב את א"ל, להורות א"ל מארי דאל כי בשם א"ל הוא אדון על כל בעלי יכולת, ודרש א"ל אל.

אלהי"ם סהיד עליה דאיהו אלה"י האלהים שם אלהי"ם מעיד עליו שהוא אלה"י האלהים, דהיינו שם זה מורה שמלבד היכולת הנרמז בשם א"ל, עוד אלהות"ו עליהם שכולם נמצאו ממנו, והוא פועל וממציא כל אלהים, שהם המלאכים הנקראים גם כן אלהים. (דף רטו ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יד עמ' לו-לח)

הקב"ה אלא במי שעוסק בתורה, לפי שהוא גורם יחוד קב"ה ושכינתיה, ועל ידי זה הם מקבלים מוחין מהבינה שבה מקור השמחה. (דף ריג ע"א, ובביאורינו כרך יד עמ' א-ב)

צדיק המקדש שם שמים ברבים נחשב לאיש קדוש בין העליונים

אי לאו בגין אות יו"ד דשד"י אם לא בשביל אות יו"ד של שד"י שהיא סוד עטרת היסוד, דקני עליה פנחס שקנא עליה פנחס, שבזכותו ניצלו כל ישראל, דאגין ליה משבטא דשמעון שזכות זו הגינה עליו מבני שבט שמעון שרצו להרגו, הו"ו קטלין ליה ואובדין ליה מעלמא היו הורגים אותו ומאבדים אותו מן העולם, ובגין דא ובשביל זה נאמר זכר נא מי הוא נקי אבד, דא פנחס זהו פנחס שהיה נקי מעון שטים.

ואמר הרעיא מהימנא אלין דמכשרין עובדיהון קמי מלפא אלו שמיישרים את מעשיהם לפני המלך, דהיינו שאר צדיקים שמתנהגים כשורה, ומקנין על שמייה ומקנאים על שמו בקנאת הברית, ומקדישין ליה ברבים ומקדשים שמו ברבים, במעשיהם הישרים, הכי מקדישין ליה לעילא בין ממנן דשאר עמין כן מקדשים אותו למעלה בין השרים הממונים על שאר העמים, שנחשב לאיש קדוש ביניהם, ואשתמודעין ליה כל ממנא בכנוייה ומכירים אותו כל ממונה כפי הכנוי של השם הוי"ה שהוא אחוז בו. (רמ"ק ומפרשים)

אבל ישראל אשתמודעין לעילא כלא בשם יהו"ה אבל כללות ישראל נודעים וניכרים למעלה בעולם

כל בן צריך להיות לאביו כסוס וכחמור למשוי

אדנ"י סְהִיד עָלֶיהָ דְאִיהוּ אָדוּנֵי הָאָדוּנִים. אוֹף הָכִי פֶל שָׁם, דְּכָל (נ"א סְפִירָה וּמְלֻאָף) מְלֻאָף אֵית לְכָל חַד שָׁם יָדִיעַ, לְאִשְׁתְּמוּדְעָא לְכָל פֶּת בְּהֵהוּא שָׁם דְּמְלֻכָא דִילֵיהָ, אָבֵל יִשְׂרָאֵל אִשְׁתְּמוּדְעָן לֵיהָ בִיהוּ"ה.

וְרָזָא דְמִלָּה, בַּר נָשׁ חַד יְכִיל לְמַהוּי לֵיהָ פְּמָה סוּסוֹן.

אוֹף הָכִי פֶל יִשְׂרָאֵל אֵינוֹן בְּנוֵי דְאָדָם, וְכָל בְּרָא צְרִיף לְמַהוּי לֵיהָ לְאָבוּי פְּסוּס וְכַחְמוֹר לְמַשׁוּי, וּלְמַהוּי פְּפִיף תְּחוּתוּי, וְהָאֵי אִיהוּ רָזָא (תהלים לו י) אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְהוּ"ה, דְאִיהוּ בְּרָא דְאָדָם, וְעֵבִיד גְּרַמִּיהָ פְּבֵהֵמָה תְּחוּתוּי.

מתוק מדבש

אלא כפי מה שהשם הוי"ה יתלבש וירכב על איזה שם, ככה יהיה הנהגתו, אם יתלבש בשם א"ל שהוא חסד, אז מכריח את כל השמות להנהגה זו, ואם יתלבש בשם אלהי"ם שהוא דין, אז כל ההנהגה היא בדין.

אוֹף הָכִי עוֹד יֵשׁ מִשַּׁל שְׁנֵי מֵהַנְּשׁוּמֹת הַמִּתְנוּצְצוֹת זו מְזוּ, וּמִשְׁתַּעֲבָדוֹת זו תַּחַת זו, כִּךְ כָּל הַשְּׁמוֹת לְפִי בַחֲנִית הַתְּפִשְׁטוֹתִים זֶה מְזוּ, כִּן בַּחֲנִית הַשְּׁתַעֲבָדוֹתִים זֶה לְזֶה, וְאַחַר שְׁכּוֹלֵם נֹאצְלִים מִשֵּׁם הוּי"ה וְכוּלָם בְּנִים אֵלִיו, לְכִן כּוֹלָם כְּפוּפִים תַּחְתּוּי, וְזֶה שְׂאֵמֵר פֶּל יִשְׂרָאֵל אֵינוֹן בְּנוֵי דְאָדָם כָּל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּנִים לְאָדָם הַעֲלִיּוֹן, דִּהֵינּוּ לְזוּיָן [לְבַחֲנִינוּת תְּפִאֲרַת וּמַלְכוּת] בְּסוּד נִשְׁמַתָּם, כְּמ"שׁ (דְּנִיס יד 6) בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם, וְכָל בְּרָא צְרִיף לְמַהוּי לֵיהָ לְאָבוּי פְּסוּס וְכַחְמוֹר לְמַשׁוּי וְכָל בֶּן צְרִיף לֵהוּי לְאָבוּי כְּסוּס וְכַחְמוֹר לְמַשׁוּי, וּלְמַהוּי פְּפִיף תְּחוּתוּי וְלֵהוּי כְּפוּף תַּחְתּוּי, וְהָאֵי אִיהוּ רָזָא וְזֶהוּ הַסּוּד מִש"כ אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְהוּ"ה דִּהֵינּוּ דְאִיהוּ בְּרָא דְאָדָם שִׁישְׂרָאֵל הוּא בֶּן שֵׁל אָדָם, כִּי יֵשׁ לוֹ נִשְׁמָה מֵאָדָם הַעֲלִיּוֹן, וְעֵבִיד גְּרַמִּיהָ פְּבֵהֵמָה תְּחוּתוּי וְעוֹשָׂה עֲצָמוּ כְּבֵהֵמָה תַּחְתּוּי, ר"ל שְׁעוֹשָׂה רִצּוֹן הַקְּב"ה כְּאִילוּ הִיָּה בַהֲמָה שְׂאִין לוֹ בַחֲרִירָה וּמוֹכַרָה לְעִשׂוֹת רִצּוֹן בַּעֲלִיו. וְהוֹצֵרָךְ לְשֵׁי הַמְשָׁלִים, שְׁלֵא נֹאמֵר שְׂאָדָם לְהַקְּב"ה הוּא כְּמוֹ הַסּוּס שְׂמַטְרִיחַ אֶת רוֹכְבוֹ בְּהִנְהַגְתּוֹ, שְׂאֵינוֹ כִן, אֵלֵא הוּא כְּבֵן הָאוֹהֵב לְעַבּוֹד לְאָבוּי, וְשְׁלֵא תֹאמֵר שִׁישׁ לוֹ בַחֲרִירָה כְּבֵן, אֵלֵא הוּא כְּסוּס הַמְשׁוּעֵבֵד וּמוֹכַרָה לְרִצּוֹן בּוֹרְאוֹ.

(דף רטו ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יד עמ' לח-לט)

כל בן צריך להיות לאביו כסוס וכחמור למשוי

אדנ"י סְהִיד עָלֶיהָ דְאִיהוּ אָדוּנֵי הָאָדוּנִים שֵׁם אֲדִנִי מַעֲיֵד עֲלֵיו שֵׁהוּא אֲדוּנֵי הָאָדוּנִים, כְּלוּמַר שֵׁהֲרַבָּה אֲדוּנִים מִשׁוּעֵבֵדִים תַּחְתּוּי, וְהֵם כָּל צְבֵא הַשְּׁמַיִם אֲשֶׁר לֵהֵם הַמְּשָׁלָה בְּתַחְתּוּנִים, וְהוּא אֲדוּן עַל כּוֹלָם (כְּמִטְאָר נְרַמְצָן) דְּנִיס י (י). אוֹף הָכִי פֶל שָׁם אָף כִּךְ כָּל שֵׁם מִשְׂאֵר הַשְּׁמוֹת מוֹרָה עַל גּוֹדֵל כַּחוֹ וּמִמְשַׁלְתּוֹ שֵׁל הַקְּב"ה, דְּכָל סְפִירָה וּמְלֻאָף אֵית לְכָל חַד שָׁם יָדִיעַ כִּי כָל סְפִירָה יֵשׁ לָהּ שֵׁם יָדוּעַ שֵׁהוּא פּוֹעֵלַת בְּאוֹתוֹ הַשֵּׁם, וְכִן לְכָל מְלֻאָךְ יֵשׁ שֵׁם יָדוּעַ כְּפִי אַחֲזִיתוֹ בְּסְפִירוֹת, לְאִשְׁתְּמוּדְעָא לְכָל פֶּת בְּהֵהוּא שָׁם דְּמְלֻכָא דִילֵיהָ כְּדִי שִׁיכִיר כָּל כַּת אֶת שׁוֹרְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ הַשֵּׁם שֵׁל הַמֶּלֶךְ שְׁלוֹ, דִּהֵינּוּ הַסְּפִירָה שֵׁהוּא מוֹשְׁרֵשׁ בָּהּ, וְכָל מְלֻאָךְ מִשִּׁיג אֱלֹהוֹת"ו יִתְבַרַךְ כְּפִי אַחֲזִיתוֹ, אָבֵל יִשְׂרָאֵל אִשְׁתְּמוּדְעָן לֵיהָ בִּיהוּ"ה אֲבֵל יִשְׂרָאֵל מְכִירִים אֶת הַקְּב"ה בְּשֵׁם הוּי"ה, כִּי הֵם מוֹשְׁרֵשִׁים בְּז"א [בְּתַפְאֲרַת] דְּאִצִּילוֹת שְׁבוּ הוּא עֲצָם שֵׁם הוּי"ה, לְכִן יִשְׂרָאֵל מְכִירִים וּמִשִּׁיגִים אֶת הַקְּב"ה בְּשֵׁם זֶה. (רמ"ק וּמְפִרְשִׁים)

וְרָזָא דְמִלָּה וְסוּד הַדְּבַר מַה שִׁישׁ שְׁמוֹת וְכְנוּיִם הַרְבֵּה לְשֵׁם הוּי"ה, הוּא דוּגְמַת בַּר נָשׁ יְכִיל לְמַהוּי לֵיהָ פְּמָה סוּסוֹן כָּל אָדָם אֲפֻשֵׁר שִׁיְהִיָּה לוֹ כְּמָה סוּסִים, וְהָאָדָם פּוֹעֵל בְּכָל סוּס וְסוּס כְּפִי רִצּוֹנוֹ, וְכְפִי הַסּוּס שִׁירְכַב עֲלָיו כִּן יְהִיָּה הִנְהַגְתּוֹ, כְּמוֹ כִן הַשֵּׁם הוּי"ה אֵינֵן בּוֹ שִׁינוּי,

העוסק בתורה ומצות בטל ממנו כח הכוכבים והמזלות

תָּא חַזִי, כָּל פְּרִיָּין דְּעֵלְמָא קוֹדֵם דְּאֲתִיְהִיבַת אורִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, הוּוּ תְּלִיין בְּמִזְלָא, וְאִפִּילוּ בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי, אָבַל בְּתַר דְּאֲתִיְהִיבַת אורִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אִפִּיק לֹון מְחִיבָא דְּכּוֹכְבָּיָא וּמְזֻלֵי, וְדָא אולִּיפְנָא מְאִבְרָהֵם, בְּגִין דְּהוּוּ עֲתִידִין בְּנוֹי לְקַבְּלָא ה' מְאִבְרָהֵם, דְּאִיהִי חֲמֻשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה, דְּאֲתִמַּר בְּהָ (שם ב ד) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּה' בְּרָאֵם, בְּה' בְּרָאֵם, אָמַר לְאַבְרָהָם בְּגִין הָאֵי ה' דְּאֲתוֹסֵף בְּשִׁמְךָ, הַשָּׁמַיִם תַּחְתָּךְ, וְכָל כּוֹכְבָּיָא וּמְזֻלֵי דְּנִהֲרִין בְּה', וְלֹא עוֹד, אֵלָּא דְּאֲתִמַּר בְּהָ (שם מו כג) ה"א לְכֶם זֶרַע, וְזֶרַעְתֶּם בְּה"א, (שם כא יב) פִּי בִיצָחָק יִקְרָא לְךָ זֶרַע. וּבְגִין דָּא כָּל הַמְשַׁתְּדֵל בְּאורִייתָא, בְּטִיל מְגִיָּה חִיבָא דְּכּוֹכְבָּיָא וּמְזֻלֵי, אִי אולִּיף לָהּ לְהָ פְּדִי לְקִימָא פְּקוּדָהָ.

מתוק מדבש

את העולם, אָמַר לְאַבְרָהָם אמר הקב"ה לאברהם, בְּגִין הָאֵי ה' דְּאֲתוֹסֵף בְּשִׁמְךָ בשביל אותה ה' שנתוספה בשמך, הרומזת על התורה שכל הבריאה קיימת בכחה, הַשָּׁמַיִם תַּחְתָּךְ וְכָל כּוֹכְבָּיָא וּמְזֻלֵי דְּנִהֲרִין בְּה' השמים הם תחתך וכל הכוכבים והמזלות המאירים בכח ה' של התורה, שכולם משועבדים להתורה, וְלֹא עוֹד, אֵלָּא דְּאֲתִמַּר בְּהָ אלא שנאמר בה' שלך, ה"א לְכֶם זֶרַע דְּהֵינּוּ וְזֶרַעְתֶּם בְּה"א שעל ידי אות ה' יהיה לכם זרע, ועל זה נאמר פִּי בִיצָחָק יִקְרָא לְךָ זֶרַע.

ובגין דָּא כָּל הַמְשַׁתְּדֵל בְּאורִייתָא, בְּטִיל מְגִיָּה חִיבָא דְּכּוֹכְבָּיָא וּמְזֻלֵי ולכך כל העוסק בתורה בטל ממנו החיוב של הכוכבים ומזלות, והיינו אִי אולִּיף לָהּ פְּדִי לְקִימָא פְּקוּדָהָ אם לומד את התורה כדי לקיים מצותיה.

(דף רטו- ע"ב ברע"מ, ובביאורינו כרך יד עמ' נח-ננו)

העוסק בתורה ומצות בטל ממנו כח הכוכבים והמזלות

תָּא חַזִי, כָּל פְּרִיָּין דְּעֵלְמָא קוֹדֵם דְּאֲתִיְהִיבַת אורִייתָא לְיִשְׂרָאֵל הוּוּ תְּלִיין בְּמִזְלָא בא וראה כל הנבראים שבעולם טרם שניתנה התורה לישראל היו תלויים במזל, וְאִפִּילוּ בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי ואפילו בנים חיים ומזון, אָבַל בְּתַר דְּאֲתִיְהִיבַת אורִייתָא לְיִשְׂרָאֵל אבל אחר שניתנה התורה לישראל, אִפִּיק לֹון מְחִיבָא דְּכּוֹכְבָּיָא וּמְזֻלֵי הוציא אותם הקב"ה מן החיוב של הכוכבים והמזלות, וְדָא אולִּיפְנָא מְאִבְרָהֵם ואת זה למדנו מאברהם, בְּגִין דְּהוּוּ עֲתִידִין בְּנוֹי לְקַבְּלָא ה' מְאִבְרָהֵם לפי שבניו היו עתידים לקבל אות ה' מאברהם, דְּאִיהִי חֲמֻשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה שהיא כנגד החמשה חומשי תורה, דְּאֲתִמַּר בְּהָ שנאמר בה אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּה' בְּרָאֵם שהוא אותיות באברה"ם, ואמרו חז"ל (נמס' מנחות דף טט ע"ב) בְּה' בְּרָאֵם דְּהֵינּוּ בחמשה חומשי תורה ברא הקב"ה

שבה דא שירתא

אם זכה ילמוד זוהר באשמורת כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה ללילה. ומי שלא זכה להבין הזוהר אעפ"כ ילמוד כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. וכשלומד זוהר יעיין בכל מלה כי כל אות חידוש בפני עצמו והדברים הנראים פשוטים אינם רק סוד. (אור צדיקים - לרבי מאיר פאפירש - הנהגות האריז"ל)

פרשת פנחס תשפ"א

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ד

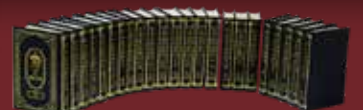
הזוהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט ביס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל
[cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד
הזמנות:

